Ч. 177 · Пятниця 8 (20) серпня 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Акция угодова; „Nordd. Allg. Ztg.“ і „Narod. Listy“ о ній. — Верґані і християньско-социальна партия. — Бомба в Константинополи або чи нові розрухи вірменьскі? — Бомба в Парижи і виїзд Фора до Росиї. — Положене на Креті).

Оногди відбула ся під проводом президента міністрів ґр. Баденїго нарада міністрів, котра тревала три години. Нині має ся знов відбути така-ж сама нарада, а говорять загально, що розходить ся о виготовлене предложень для ческого сойму.

Берлиньска Nordd. Allg. Ztg. доносить, що президент міністрів ґр. Бадені має намір скликати ческий сойм, котрий би заняв ся справою несеня помочи потерпівшим від повени жителям Чехії і справою язиковою. Сесия та мусїла би відбути ся перед скликанєм Ради державної. Однакож перед скликанєм тої сесиї мусить наступити порозуміне межи Нїмцями а Чехами що-до головних точок угоди. Сойм може на тій основі дальше будувати. Ґр. Бадені держить ся давної засади ґр. Таффого, що серед братних народів жиючих на одній земли не може бути один побідителем а другий побідженим, але оба суть собі рівні.

Narodny Listy, орґан Молодочехів, доносять, що на случай, коли-б акция угодова в Чехії розбила ся, правительство сего року зовсїм не скличе Ради державної, а справи державні буде залагоджувати в дорозї розпоряджень. Правительство готове взяти ся всїх способів, щоби апарат державний навіть на хвилю не перестав іти. Згадана ґазета жалує ся на хибне переведенє розпоряджень язикових і грозить знову опозицию Чехів, на случай, коли-б зло не було усунене.

Християньско-социяльна партия ухвалила, — як вже звістно — висказати бувшому посолови Верґанї'му мимо некористно випавшого для него процесу, повне свое довіре. В тій цїли вислала партия до него окрему депутацию під проводом кн. Ліхтенштайна, котра передала єму письменну свою заяву з підписами членів партиї. Межи тими підписами знаходить ся також підпис дра Люеґера. N. W. Tagblatt користає з сеї нагоди і дзвонить у великий дзвін на трівогу доказуючи, що наша держава доходить до загального публичного розладу. Праґский бурмістр і єго „добровільні“ дорадники— каже згадана ґазета — судять злочинців з Бріке (де Чехи бють ся з Нїмцями); Верґані, в своїм письмі пятнує публично судиїв яко людий партийних, а бурмістр міста Відня стає судиєю трибуналу, котрий єго товаришеви відмовив прикмет честного чоловіка. Се все — каже N. W. Tagblatt — ознаки публичного розладу.

Для відміни і як би на то, щоби люди інтересуючі ся політикою в т. зв. огірковім сезоні мали прецї якусь розривку, надходять з Константинополя вісти о якихсь нових розрухах Вірмен. Що правда, говорено вже давно о тім, що Вірмени лагодять ся до якоїсь нової акциї, але вістям тим нїхто не вірив. Вчера однакож вісти ті задокументували ся бомбою, хоч все-таки нема певности, щоби то дїйстно була акция Вірмен. Вчера вечером — як доносять з Константинополя, кинено під дирекцию поліциї на Пері бомбу, котра однакож не експльодувала. Рівночасно коло отоманьского банку в Ґалатї арештовано двох людий убраних по европейски, котрі несли динаміт. В хвилю опісля під бічним переходом, що сполучає великий везират з будинком державної ради настав вибух динамітовий, котрий розтріскав всї шиби і ушкодив будинок зверха та покалїчив кількох людий. В містї настав був страшенний переполох і зараз позамикано всї склепи. Хто єсть виновником того вибуху, доси не знати, але загально говорять, що якийсь вірменин.

Президента францускої републики в хвили виїзду до Росиї ждала також несподїванка. На бульварі Мадженета хтось підкинув був бомбу, але та експльодувала аж в кілька минут по виїздї Фора не наробивши впрочім нїякої шкоди і нїякого калїцтва. З президентом поїхали міністер справ заграничних Ганото, шеф ґен. штабу Боадефр і адмірал Жерве. В дорозї аж до Динкерки витано єго всюди ентузиястично окликами: Най жиє Франция! Най жиє Росия! — З Петербурга доносять, що там з нагоди гостини президента Фора носять ся в міродайних кругах з гадкою, щоби і Францию почтити войсково на віки вічні. Але що у Франциї головою державы може не завсїгди буде президент, то хотять один полк назвати „Франция“ а шефом єго має бути кождочасний голова францускої держави.

З Канеї доносять, що адмірали противили ся заведеню провізоричних судів і постановили комісию з межинародних офіцирів, котра

---

23)

Пан Капустяна Головка шукає своєї жінки.

(З француского — Поль де Кока).

(Дальше).

19. Артур Рожеве Серце.

Вертаємо назад до пані Капустянної Головки. — В простенькій ранній тоалетї розперла ся она на кріслї; була може друга година з полудня. По книжцї, яку держить в руках, видко, що в читаню шукає розривки; книжку ту, переклад „Шаленого Ролянда“, читала она вже нераз, але все зачинала на ново, бо їй здавало ся, що єї Артур — особливо від коли єго утратила, — подібний до того Ролянда.

Нараз задзвонив хтось в цілої сили дзвінком від дверий. — Пані Капустянна Головка схопила ся з крісла і пустила книжку на землю. Марінетта і собі так перепудила ся, що аж пустила з рук стирку від пороху. — Дрожачим голосом шепнула Елеонора: То він — мій чоловік! — Знайшов мене. — Туманов́атий сторож забув так зробити, як я єму казала і пустив єго сюди.

— Чи отворити двері, прошу пані?

— Мій Боже, не знаю що робити. — Коли не отворимо, то може собі піде.

Дзвінок задзвонив другий раз ще сильнїйше, так, що пані і служниця кинули ся, як би з'електризовані.

— Дзвонить так, як би він тут був паном дому! — відозвала ся Марінетта. — Ще дзвінок урве.

— Якийсь безвстидний! — сказала Елеонора. — Отвори Марінетто, привитаю того пана так, як єму належить ся і спитаю єго, чому так дзвонить як той який водонос?

Марінетта біжить отвирати, але й зараз вертає урадована назад.

— Ах, пані, коби Ви знали, — то не пан Капустянна Головка дзвонив!

— То не мій чоловік; а хто-ж такий?

— То — найкрасший день в Вашім житю!

— Говори, Марінетто, говори виразно!

— Пані казали, що коли-б побачили Артура Рожеве Серце знову, то обходили би найкрасший день в своїм житю.

— Ну—і що-ж дальше — говори Марінетто; аж умираю з нетерпеливости.

— То він два рази так сильно задзвонив. — Прийшов!

— Він — Артур. — О, мій Боже!

В тій же хвили входить якийсь високий пан до сальону і біжить просто до Елеонори: То я, моя люба, моя солоденька голубко! То я, Ви моя ще красна і убожена Елеоноро! — То я Ваш Артур Рожеве Серце; той, що Вас завсїгди вірно і щиро любив, стоїть тепер перед Вами.

— Артур — мій вірний Артур! — чи може бути!

Повна радости споглядає Елеонора на стоячого перед нею мужчину. — Минуло двайцять літ не без слїду і на нїм. — Пізнає черти колись так красного лиця; очи сьвітять ся єму все ще повні огню, лиш трохи запали ся і відкови попід ними, котрих ще не було, коли тому панови було двайцять і пять літ. — Цїлий вираз лиця показує виразні слїди бурливого і неспокійного житя; видко в них утому і охлялість в наслїдок розпусти.

Пан Артур представляв ся яко мужчина високого росту, худощавий але гнучкий і рухливий. В рухах єго і манерах видко якесь „нехай там“, котре би люди, що не були би слїпо переконані о єго благородности, назвали би простакуватим.

Пан Артур убирає ся елеґантно; має цвікер на носї, котрого оправа, здаєсь, золота; з кишенї в камизельцї звисає тяжкий ланцушок з такого-ж самого металю прічіплений до дірки від ґузика, а в додатку до всего вимахує паличкою, котрої головка сьвітить ся так само як золото. Буйне єго волосе уфризоване старанно і уложене кокетно; вусів не має, лиш коротко підстрижені бакенбарди, що заходять аж під бороду, та надають лицю трохи якоїсь принадности. Від него чути сильний запах мошусу і амбри, котрий ще більше розходить ся по комнатї, коли він сїдає собі на кріслї коло пані дому і виймає хусточку від носа.

— Так — то дїйстно Ви, дорогий Артуре — відзиває ся Елеонора вдивившися через довший час з нїжностию на него. — Ви майже зовсїм не змінили ся.

— Та й Ви, мій ангелику, зовсїм а зовсїм такі самі як були.

— О, Ви менї схлїбляєте.

— Нї! Так би мене чорт взяв по тій правдї! Виджу Вас перед собою так, як ще того

би мала судити всяки справи нарушеня публичного спокою і порядку. Губернатор сказав, що така комисия подобала би на суд военний і предложив проєкт, щоби слїдство вели один европейский официр і один турецкий судия, а адмірали з ґубернатором щоби відтак рішали, чи справа має бути передана якому иншому судови турецкому.

Новинки.

Львів дня 19-го серпня 1897.

— Роковини уродин Є. Вел. Цїсаря обходжено вчера в столици краю як звичайно торжественно. Передвчера вечером грали всї полкові музики войскові перед палатою Намістництва і команди войскової, а відтак переходили граючи улицями міста. Вчера о 5-ій годинї рано обвістили мешканцям міста вистріли гарматні торжественний день, а рівночасно переходили улицями міста войскові музики. На публичних будинках повивішувано хоругви о державних красках. О годинї 9-ій рано вийшли всї відділи стоячих у Львові войск на янівскі болоня, де було відправлене торжественне богослуженє, почім відбув ся перегляд войск і дефіляда перед Є. Е. ґенералом ґр. Шуленбурґом. Рівночасно о 9-ій годинї рано відбули ся торжественні богослуженя за Цїсаря у всїх львівских катедрах. В церкві св. Юра відправив службу Божу в заступстві Є. Е. кардинала-митрополита Впр. о. мітрат Андр. Білецкий. На богослуженю були: радник Намістництва ґр. Лось та численно зібрані представителї властий державних і автономічних і богато публики. О 4-ій годинї по полудни відбув ся у Є. Е. п. Намістника обід на 66 осіб. — Подібно відбули ся вчера в цїлім краю богослуженя за Цїсаря по церквах всїх обрядів і по біжницях. Деякі міста були ілюміновані.

— День уродин Є. Вел. Цїсаря обходжено вчера торжественно не лиш в цїлій нашій Монархії, але й вюди за границею, де особа Найяснїйшого Пана славить ся славою найсправедливійшого і наймилостивійшого Монарха межи Монархами. Та й Львів сьвяткував се торжество як пристало. Сальви гарматні з цитаделї дали вчера досьвіта знати, що Найясн. Пан розпочинає 68-ий рік житя; опісля, як що року грали войскові музики. Перед полуднем відправлено відтак для войска польну службу Божу на янівских оболонях. В церквах катедральних всїх трох обрядів відбуло ся також богослуженє, а по полудни був ґалевий обід у Єго Ексц. п. Намістника кн. Санґушкі.

— Іменованя. П. Мінїстер торговлї іменував старшого інжиніра Ігн. Маєра у Львові радником будівництва при дирекциї почт і телеґрафів. — Ц. к. краєва Дирекция скарбу іменувала наконець ад'юнктами податковими: Ант. Зволїньского, Як. Возняка, Ів. Татомира, Ром. Турнелле'а, Йос. Перфельда, Ант. Янїчка, Едм. Глиньского, Едв. Шїсля, Фр. Трочиньского, Володисл. Дрогомирецкого, Володисл. Печонтковского, Юл. Чемериньского, Кар. Дзівлїка, Володим. Мушиньского, Йос. Кучику, Валент. Дзєдзіца, Казим. Давидовского, Ник. Повха, Каз. Барана, Стан. Косцїньского, Йос. Бедроньского, Юл. Подваніньского, Ем. Матіяса, Бол. Сонсєдского, Юр. Волошина, Генр. Сцїборовского, Едв. Білецкого, Ром. Мацїйовского, Альфр. Кучеру, Володисл. Коколиньского, Йос. Рахвала, Ів. Лозового, Павла Шмідта, Сев. Вітошиньского, Лавра Лазарского і Мар. Червіньского; — дальше надстражників скарбових: Ів. Перепелюка і Як. Заячківского; дистарів: Каз. Єльопка і Ад. Кадлеца; калькулянта рахункового Ів. Шоллєнберґера; — дистарів: Ів. Рубіча, Юл. Бжезїцкого і Бернарда Кеслєра та калькулянта рахункового Петра Карпіньского; — а провізоричними ад'юнктами податковими практикантів податкових: Меч. Цестрака, Конст. Івасика, Ст. Козуба, Фридр. Пешля, Стан. Сїлецкого і Вільг. Валлїна.

— Вступні іспити до I-ої кляси і до кляси приготовляючої в ґімназиї в Коломиї будуть відбувати ся в другім терминї в днях 1-го і 2-го (евентуально і 3-го) вересня с. р. Ученики, що хотять здавати іспит, мають зголосити ся в канцеляриї ґімназиї в днях 29, 30 і 31 серпня лично в товаристві родичів або опікунів і принести з собою метрику хрещеня і посьвідченє защіпленої віспи або ревакцинациї (найдавнійше минувшого року), а котрі укінчили IV-ту взглядно III-ту клясу народної школи, також сьвідоцтво тої школи. Вступні іспити до висших кляс (II—VI) розпічнуть ся 5-го вересня.

— 1000-ий член, почавши від нового руского року, вписав ся в суботу дня 14 с. м. до „Просьвіти". Відїл товариства видав поклик до руских Братів і Сестер, щоби хто не є ще членом, вступав, щоби з кінцем сего року було вписаних найменше два тисячі. Вкладка на рік виносить всего 1 зр. (вписового не платить ся). За тую вкладку дістає член уже даром і з оплатою почти календар і через рік 10 гарних книжочок, все вартости по-над 1½ зр. Друге оголошенє видала „Просьвіта" в справі люстрациї читалень „Просьвіти" і господарств селяньских. Читаємо там: „Люстратор товариства „Просьвіти" п. В. Король перевів в місяцях лютім, марті, квітни, маю, червни і липни 1897-го р. люстрацию читалень і господарств селяньских, сполучену з викладами і поученями о справах просьвітних, господарских і економічних, в 72 місцевостях, а то: в 15 громадах повіта самбірского, в 6 громадах повіта мостиского, в 4 громадах повіта староміского, в 9 громадах повіта равского, в 13 громадах повіта сокальского, в 16 громадах повіта бобрецкого і в 9 громадах повіта яворівского, при чім було на викладах загалом 5748 слухачів, мужчин, женщин і дорослої молодїжи, а між тими 86 людий з інтеліґенциї і 5662 селян та міщан.

— Еліза Бєрнзон, мати славного норвежского писателя Бернштерне-Бернзона, померла сими днями в Християнії, доживши пізного віку 89 лїт. Була то женщина дуже образована і мала великий вплив на вихованє свого сина, котрий незвичайно єї обожав.

— Огнї. З Озерянки (коло Зборова) пишуть з дня 16 с. м.: Нинї в полудне вибух в Озерянцї огонь і до двох годин згоріло 18 хат; з тих мало хто асекурований. Завдяки горстоцї людий з інтеліґенциї перервано огонь і зльокалізовано, заким що прибула жандармерия зі Зборова. Шкоди великі, бо збіже вже було звезене. — В Черници коло Бродів погоріло дня 13 серпня кілька господарств, а огонь заняв ся з обійстя Параньки Бочихи. Жандармерия вислїдила підпалника Франца Вонковского, котрий відгрожував ся по пяному підпалом, а в ночи докопав сего злочину при помочи двох пачок сїрників. — В Болехові погоріло шїстьох господарів.

— Трийцятьох двох людий виратував від смерти з нараженєм власного житя судовий ад'юнкт Малї в часї послїдної повени в Чехах в Трутнові. Обвязаний линвою, котрої конець дер-

---

вечера у ад'юнкта від староства, де я Вас перший раз пізнав — ми забавляли ся тогди у фанти. — Чи ще пригадуєте собі?

— Так собі то пригадую, як би то було лише що вчера. — А що то вже від того часу не стало ся!

— Ну, та й я так гадаю.

— А чому-ж я Вас аж нинї виджу?

— Не моя в тім вина. Шукаю Вас від вісьмох днів по бульварах.

— Лише що від вісьмох днів шукаєте мене?

— Та що я кажу? Від двайцяти лїт — але від вісьмох днїв в сїй части міста. — Вибачте, моя дорога, чи позволите менї закурити собі циґаро, заким на добре розговоримо ся?

— А Ви курите?

— Майже нїколи не перестаю? Я навик до того підчас моїх далеких подорожий по мори і суши. — Впрочім чей знаєте, що то тепер так всюди водить ся. Може Ви не можете знести диму з циґар?

— Длячого нї? Що Вам приятно, не може менї не подобати ся.

Елеонора не сказала правди, бо она не могла знести диму з тютюну; але она на силу таїла свою відразу, щоби давному приятелеви показати ся милою.

Він виймає з кишенї величезне циґаро і кличе, як коли-б в каварни: Чуєте, кухарко! Огню!

Марінетта, котра від тої хвилї, коли прийшов пан, котрого єї панї від двайцяти лїт дожидала, не показувала ся в сальонї, вбігла задихана:

— Що такого? Чи то панї мене кликали?

— Огню, дівче! — Але борзо! — приказує Артур Рожеве Серце і витягає ся та закладає одну ногу на другу.

— Огню — як то — на що огню? — Чи хотять панї, щоби я в теперішній порі року в сальонї в печи запалила?

— Та нї, старе доробайло — не о тім бесїда. — Хочу огню — сїрнички, щоби закурити собі циґаро. Де-ж ти росла, груба Варко?

Марінетта обиджена до крайности призвищами „старе доробайло" і „груба Варка", надула ся, але принесла панови сїрничку а відтак на знак своєї панї пішла знов до кухнї.

Красний Артур, закуривши собі циґаро, розсїв ся на крісли так вигідно, як би хотїв на нїм задрімати і відозвав ся до Елеонори, котра не могла надивити ся на него, хоч від диму з тютюну вже їй зачинало не добре робити ся: Отже тепер, моя мала, можемо собі вже спокійно побалакати. — Я чув, що Ви з тої пори, від коли ми не виділи ся, віддали ся — але такій дурній поговірцї я не хотїв вірити, бо все собі думав: то не може бути. Коли Елеонора менї присягала ся, то чей не зломить присяги. Я то знаю, що она має лютого батька — такого твердого як стара шкіра, у котрого на думцї лиш „терміте". Вибачте, я хотїв сказати „грошї". То так говорять моряки, я набрав ся від них тої навички уживати таких слів, бо наїздив ся богато по мори. Що-ж Елеоноро, Ви на то не кажете нїчого, лиш спускаєте очи в долину — що має значити Ваше мовчанє, як менї єго розуміти? Я дрожу — сиджу, як на шпильках — як на грани.

Елеонора зітхнула важко і сказала тихим голосом: То все правда, мій дорогий Артуре — батько змусив мене мимо моєї просьби, мимо сльоз моїх — зробив з мене жертву, змушуючи віддати ся за пана Капустянну Головку.

Артур схопив ся, як би єго тарантуля укусила і вимахуючи руками став ходити великими кроками по комнатї.

— До сто чортів! — Отже то таки правда! — То Вас віддали — посьміли розпоряджати ся моєю Елеонорою, котра після закона любови належала ся лиш мому серцю. — А де-ж той муж — той ненавистний суперник? — Де він? — Де він? — На щастя, сподїваю ся, що він вже помер, а нї, то я би єму смерть зробив, — згинув би в моїх руках!

При тім став вимахувати паличкою, як би все хотїв побити.

Той вибух шаленої заздрости зрадував щасливу Елеонору. Але, щоби успокоїти знову свого приятеля, прибігає до него і веде єго назад на крісло, та каже: Не будьте так заздрістні, любий Артуре. В моїм серци не мав нїколи нїякий суперник місце, бо мене прецї повінчали против моєї волї.

— То нїчого не зміняє на річи. — Той простачиско — той — як же він називає ся.

— Капустянна Головка.

— Капустянна Головка, що за сьмішне прізвище! Той лайдак, той дурак, був прецї щасливим, бо — — — Вибачте, куренє роздразнює мене — а тогди я люблю помочити трохи горло. Не могли би Ви менї — —

— Дати склянки води з цукром; зараз кажу Вам подати.

— О нї, не води з цукром. — Коли я жив на мори, то видів там богато води, що нинї не можу й дивити ся на ню — кажіть дати менї мадейри — при куреню, то найприятнїйший напиток.

— Мадейри! Дуже радо. — Кажу зараз принести.

Елеонора іде до кухнї, та каже до служницї: Марінетто, мусиш піти по мадейру. — Артур хоче мадейри, бо то для него найприятнїйший напиток при куреню.

— А то що тота мадейра, прошу панї? Якийсь инший рід тютюну?

— Нї, то дуже добре вино. А що у нас дома єї нема, то купи одну фляшку в торговли він тут коло нас. Спіши ся — маєш тут пять франків; чей не буде більше коштувати як трийцять су.

Марінетта іде; по дорозї муркотить сама до себе: Той паниско, ожиданий від двайцяти лїт, видко, не дуже встидливий — курить в нашім сальонї, котрий у нас так чистенько держить ся — мене називає „старим доробайлом" — не знаю, до чого то ще дійде. — Але було би

жали стоячі на березї стражники огневі, кинув ся в розбурханї филї і плинув не уважаючи на грозячу ему небезпечність. Доплинувши до дому, що грозив заваленем, взяв одну особу на плече, двоє дїтий на рамена і пустив ся назад. Відставивши їх до берега, кинув ся знов у воду. І так десять разів по черзї мірив той геройский чоловік свої сили з шалїючою водою, доки не виратував всїх мешканцїв загроженого дому. Коли допливав послїдний раз до берега, розвалив ся дім і вода понесла его так, що не лишило ся і слїду по нїм.

— **Найстаршим чоловіком в Галичинї** має бути 109-лїтний Марко Флисак, в однім селї тернопільского повіта. Его вік стверджено з метрики, котру долучив до поданя, стараючи ся о запомогу. Давнїйше був грабарем, нїколи не слабував, тїшить ся ще й нинї кріпким здоровлем ума і тїла, а з его дїтий, котрих мав десятеро, жие лиш осьмеро.

— **Вискочив з поїзду.** На зелїзници шляху Подленже-Клай вискочив з поїзду в повнім бїгу селянин Дмитро Яквякщо їхав до Америки. Жандармерия прихопила Дмитра, а при ревізиї найдено при нїм 700 зр. і заряджено відтак доходжене.

— **Крадїж у ваґонї.** На шляху Відень-Карльсбад обкрадено в ночи з пятницї на суботу пятьох подорожних, позабиравши їм пуляреси з більшими квотами по 2000 марок, 300 зр. і т. д., а одному золотий ланцушок вартости 1500 зр. Пошкодовані отямили ся аж перед Прагою і на двірци в Празї списано протокол з ними, як також з кондуктором ваґона Реслером. Догадують ся, що ся нечувана крадїж є дїлом міжнародної шайки злодїйскої. Слїдство виказало, що в часї їзди нїхто не висїв з ваґону спального, а сам ваґон не мае получення з иншими ваґонами. Жалують, що на двірци в Празї не переведено ревізиї з пошкодованими пасажирами, бо можливе, що між ними находив ся злодїй.

— **Також може ювилей обходити.** В карнім заведеню Панкратия в Празї відсиджуе кару кримінальник Гель, котрому тепер вже 85 лїт; з того пересидїв він вже 50 лїт в кримінал́ї Панкратия за розбої та підпалюване. Злочинець сей міг би вже обходити 50-лїтний ювилей свого сидженя в кримінал́ї бо видко, що ему кримінал служить, коли він, пересидївши тілько лїт, виглядає зовсїм здорово і єсть ще в повній силї. Гель має ще відсиджувати 7 лїт, а коли і тї щасливо перебуде, то вийде з криміналу в 20-ім столїтю 92-лїтним стариком.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 19 серпня. З Вільгельмсгеґе, Букарешту, Константинополя і Красного Села наспіли вісти, що там обходжено торжественно день уродин Є. Вел. Цїсаря. В Канеї на Креті в ревії межинародного войска взяв з сеї нагоди участь також і віддїл турецкого войска.

Берлин 19 серпня. Тутешна праса доказує, що гостина Фора в Росиї не затре того вражіня, яке там лишила по собі гостина нїмецкого цїсаря.

Мадрит 19 серпня. Найвисший суд воєнний затвердив вирок смерти на Анджолїтта, убийника Кановаса.

— **Книгарня наукового тов. Ім. Шевченка** у Львові, улиця Академічна ч. 8. продає слїдуючі книжки: Вас. Чайченко. Під хмарним небом, поезиї часть І, 1 зр., Книга казок, поезиї часть ІІ, 60 кр., Твори прозаїчні ч. І. 80 кр., ч. ІІ. кр., ч. ІІІ. 80 кр. — Записки Товариства імени Шевченка ч. І, ІІ, ІІІ, IV. по 1 зр.— Тарас Шевченко. „Кобзар" 2 томи 4·50 зр. з пересилкою 5 зр. — Павло Граб. Збірник поезий ч. І. 20 кр., З чужого поля. Переклади 20 кр. — Іван Сурик. Твори, з московского 10 кр. — Олекс. Колесса. Шевченко і Міцкевич 1 зр. — Геріні-Герасимович. Що то є господарність 30 кр. — Шевченко з бандурою над Днїпром 25 кр. — Осип Маковей: Поезиї ч. І. 20 кр. — Михайло Старицкий. В темнотї драма 20 кр. — Юлїй Верне. Подорож довкола землї 50 кр. — Молитвенник народний (фонетичний) 15 кр. — Марко Кропивницкий. Титарівна, драма 20 кр. — Василь Шурат. Замітки до Черцня Шевченка 10 кр.,

лїпше, як би він був дав ще других двайцять лїт чекати на себе.

Коли відтак вернула з фляшкою, ставить єї разом з склянкою на таци і несе до сальону та каже гнївливо: Я заплатила за ню, прошу панї, пять франків; стало як-раз дешевше не хотїли продати.

— Добре, добре Марінетто — відзиває ся Елеонора та споглядає на ню сердито — я тебе не питаю, кілько ти заплатила.

— Коби лиш було, то не дорого — каже на то красний Артур, відкорковуючи фляшку.— Я пив таку мадейру, що вернула в дороги до Індий; фляшка такої коштувала що найменше пятнайцять франків. — Чистий нектар!

— То у него навіть не дорого — думає собі Марінетта, та іде знову до кухнї. —Добре зачинає ся! То-ж то буде сипати ся грішми!

Артур випив склянку мадейри; каже, що вино не зле, наливає собі ще другу, та розтягає ся знову вигідно на кріслї.

— Тепер можемо вже, моє серденько, балакати собі дальше. Що-ж Ви робили з своїм чоловіком? — Де він перебуває?

— В рік по моїм весїлю помер батько. Я тогди сказала Капустянній Головцї, що не хочу з ним дальше жити; ми розлучили ся і від девятнайцяти лїт жию сама одна.

— То мене тїшить. — Тяжкий камінь спав менї з серця.

— Насамперед мешкала я в Барі над Секваною, але Капустянна Головка навідував ся там до мене що тиждня, длятого втекла я до Нормандиї — відтак ще кудись инде — наконець перенеслась до Парижа не давши ему адреси, щоби він не міг мене переслїдувати.

— Знаменито! — Прощаю Вам, моя люба Елеоноро, що Ви віддали ся, але лиш під тим услівєм, що того Капустянну Головку нїколи не будете у себе приймати і що я его тут не стрічу, бо скоро би я з ним стрітив ся, то буде велике нещастє. — О, я себе знаю — настала би страшна катастрофа.

— Будьте спокійні Артуре; коли я втекла від него, то чей его тут не побачу. — Та й сторожеви я наказала, щоби его сюди не пустив, бо мушу Вам сказати, що він тепер перебуває в Парижи.

— Там до чорта; я знаю, що він тут.

— Ви то знаєте?

— Та я то не так думав. — Я лиш здогадую ся, що він тут мусить бути, бо він прецї шукає за Вами і може довідав ся, що Ви в Парижи. — Той чоловік Вас убожає. — Менї то і не дивно, бо хто лиш Вас знає, мусить Вас поважати.

Від тої похвали забула Елеонора на все своє душевне горе. З невисказано милим усьміхом спитала она приятеля: Чи зробите менї ту приємність, любий Артуре, і лишитесь у мене на обід?

— У Вас на обід! Певно, — два рази не раз.

— То позвольте-ж, нехай моїй кухарцї дам потрібні прикази.

— Не робіть собі зі мною церемонії, моя мила. — Я тим часом випиджу отсю фляшку. — Але передовсїм накажіть сторожеви, щоби не пустив сюди того Капустянного Головку, бо его розідру. — Костий своїх би не позбирав, хиба, що їх би насамперед понумерував.

Елеонора наказала кухарцї постарати ся о як найлїпший обід, о щось незвичайного. Казала купити доброго вина, паштети та тїсточка, не щадити нїчого, щоби лиш звеличати поворот Артура Рожеве серце.

Марінетта не мала сьмілости противити ся; але коли ходила за купном, думала собі: Коли панї буде так довго робити, то незадовго зруйнує ся; але що то мене обходить,

(Дальше буде).

Надіслане.

Яко добру і певну льокацию

поручаємо:

4½ прц. листи гіпотечні,
4 прц. листи гіпотечні коронові,
5 прц. листи гіпот. преміовані,
4 прц. листи тов. кредит. земск.,
4½ прц. листи банку краєвого,
5 прц. облїґациї банку краєвого,
4 прц. позичку краєву,
4 прц. облїґациї пропінацийні,
і всїлякі ренти державні.

Папери тї продаємо і купуємо по найдокладнїйшім дневнім курсї.

Контора виміни

ц. к. упр. галиц. акц. Банку гіпотечного

☛ Контора виміни і віддїл депозитовий перенесений до льокалю партерового в будинку банковім. 6

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1897, після середно-европ. год

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	•6·—	—	10·05	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·45
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребенова [1])	—	—	—	—	9·20	—	—
Стрия, Скольо-го і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05[2]	7·30
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50[8]	7·48[9]
Янова	—	—	—	—	1·04[6]	3·15[7]	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [6]) Від 15 червня до 31 серпня лише в недїлї і сьвята. [7]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [8]) Від 1 мая до 30 вересня вкл. [9]) Від 1 жовтня до 30 цьвітня.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	—	8·45	9·10	6·55	9·30	—
Підволочиск	2·30	10·—	—	—	—	3·30	6·—
Підвол. з Підз.	2.15	9·43	—	—	—	3·04	5·35
Черновець	9·50	1·50	—	—	7·30	5·45	9·10
Тернополя	—	—	—	7·52	—	—	—
Белзця	—	—	—	8·25	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·35	—	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12·10	8·05	1·51[3]	10·20
Брухович	—	—	—	—	—	8·15	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·49	—
Янова	—	—	—	7·50	1.15	—	—
Янова	—	—	—	8·—[3]	9·01[4]	—	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) Зі Сколього тілько від 1 мая до 30 вересня. [3]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [4]) Від 15 червнядо 31 серпня лише в недїлї і сьвята.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він рíзнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають порунічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: Адам [illegible]

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.